

Arrest

nr. 300 501 van 23 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Congolese nationaliteit.

Op 22 maart 2005 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 december 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in, op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2005 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende een beroep in bij de Raad van State.

Op 12 januari 2008 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 14 januari 2008 nam de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 22 januari 2008 diende de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2008 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 25 februari 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19 maart 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 10 april 2008 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 3 april 2008 diende de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 mei 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 5 juni 2009 nam de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 september 2014 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 3 april 2009 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 26 mei 2009 diende de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen.

Op 18 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep op 15 juli 2009 heeft verworpen.

Op 9 juli 2009 werd de beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken waarna op 13 juli 2009 een nieuwe beslissing werd genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 oktober 2009 nam de verwerende partij wederom een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 11 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 8 april 2011 werd aan de verzoekende partij een machtiging tot tijdelijk verblijf verleend, geldig tot 6 april 2012.

Op 13 juli 2012 nam de verwerende partij een beslissing houdende de weigering tot verlenging van het tijdelijk verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 november 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 februari 2017 nam de verwerende partij een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 februari 2017 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen beide beslissingen van 1 februari 2017 werd door de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 10 april 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep ingesteld tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verworpen.

Op 20 december 2018 diende de verzoekende partij wederom een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 juli 2020 nam de verwerende partij een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen van 22 juli 2020 diende de verzoekende partij een annulatieberoep én een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 december 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beroepen.

Op 14 december 2021 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2023 nam de verwerende partij een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., D.

geboortedatum: (...)1977

geboorteplaats: Gabia,bandundu

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene haalt niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd afgeleverd. Als accessorium van de beslissing onontvankelijkheid van de aanvraag op basis van artikel 9bis dd. 26.12.2018 dient ook het bevel vernietigd te worden.

Eerste onderdeel,

Het bevel wordt genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt:

(...)

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

De beslissing geeft op dit punt geen motivering.

Tweede onderdeel:

In casu heeft verzoeker zich daadwerkelijk op een hogere rechtsnorm beroepen, met name artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat ook in dit verband een belangenafweging ontbreekt in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven.

Gemachtigde heeft nagelaten om in de onontvankelijkheidsbeslissing (eerste bestreden beslissing) op een zorgvuldige wijze een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren en hieromtrent (afdoende) te motiveren, in antwoord op de door verzoekende partij in zijn aanvraag van 24.12.2021 aangevoerde elementen.

Doordat de eerste bestreden beslissing volgens verzoeker moet worden vernietigd, moet zij bovendien worden geacht nooit genomen te zijn geweest. De hier bestreden beslissing die overigens op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werd genomen als de eerste bestreden beslissing - bevat zelf geen overwegingen in het kader van de door verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot zijn privéleven.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde ook op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing, het bevel, niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten in enige mate rekening heeft gehouden met dit beschermenswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd.

Aangezien gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te maken in het licht van het privéleven van verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM, schendt ze het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel in het licht van het voormelde artikel 8 EVRM.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker hier al geruime tijd verbleef en een privéleven had via zijn integratie.

Maar algemeen dient een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoekers. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en Organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze Stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de

Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekers betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekers wordt bevolen om het Schengengebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Hand vest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker had verwezen naar de feitelijke gegevens van het dossier en naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn privéleven concreet en specifiek diende in rekening te worden gebracht.

Hij had opgeworpen dat hij sedert 2005, vanaf zeventwintig jarige leeftijd ononderbroken in België was.

Er is met deze situatie geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Alleszins schendt de beslissing artikel 41 Handvest in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingen wet en de artikels 3 en 8 EVRM;

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

Gelet op de onderlinge samenhang tussen beide middelen zullen deze samen besproken worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bevoegde overheid onontvankelijk werd verklaard, dat deze beslissing dateert van 10 mei 2023, dat de bestreden beslissing eenzelfde datum draagt, dat tegen deze beslissing een beroep werd ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad, dat indien de Raad zou oordelen dat dit beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedoeling het bestreden bevel, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en dient te worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 300 500 van 23 januari 2024 heeft de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 10 mei 2023, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Zowel artikel 8 van het EVRM, als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maken een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepalingen dient te worden opgenomen. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven/privéleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar persoonlijke situatie, met name haar private belangen omwille van haar zeer langdurig verblijf in België en stelt dat de bestreden beslissing hierover op geen enkele manier een motivering bevat.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de door de verzoekende partij aangevoerde elementen met betrekking tot haar privéleven rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 10 mei 2023 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het gezins- en privéleven van de verzoekende partij volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat.

De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezins- en privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 10 mei 2023 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van

haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 300 500 van 23 januari 2024. De verzoekende partij brengt met het betoog in onderhavig verzoekschrift ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf valt weliswaar niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied en de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar dit betekent echter niet dat de motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar het thans bestreden bevel. Immers blijkt in casu dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de afweging van het gezins- en privéleven bij ieder van de voornoemde beslissingen verschilt, met elk een apart toetsingskader, dat een aparte motivering derhalve vereist is of dat een motivering in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou volstaan.

Nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 10 mei 2023 zowel de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard als het bestreden bevel heeft genomen en deze beslissingen aan de verzoekende partij heeft betekend, waarbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij voor elke beslissing afzonderlijk een beroep instelde bij de Raad, kent de verzoekende partij aldus de motivatie omtrent haar gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en maakt zij geenszins aannemelijk dat de thans bestreden beslissing moest verwijzen naar deze motivering.

De verzoekende partij maakt in casu niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ

22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

In casu diende de verzoekende partij zelf een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en had zij de mogelijkheid om al haar argumenten in het kader van deze aanvraag aan het bestuur voor te leggen. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op dezelfde datum als de in casu bestreden beslissing. Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. De Raad wijst erop dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekende partij de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals in casu wel degelijk het geval was. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welke andere elementen dan deze die zij reeds heeft uiteengezet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf nog had willen aanbrengen.

Er ligt derhalve geen schending van het hoorrecht voor.

In de mate dat de verzoekende partij het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid

die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In dit kader verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij elementen had kunnen aanvoeren die wijzen op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Niet alleen blijkt uit de beslissing tot onontvankelijkheid van 10 mei 2022 dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen wel degelijk werden beoordeeld. Ook het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 300 500 van 23 januari 2024. Uit dit arrest blijkt dat de Raad van oordeel is dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door de verwerende partij aangehaalde motieven die betrekking hebben op het beweerd privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kennelijk onredelijk zouden zijn. In casu verwijst de verzoekende partij opnieuw naar de door haar opgeworpen elementen over haar beweerd privéleven. Zij maakt dan ook niet alleen niet aannemelijk dat zij deze elementen niet vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur heeft kunnen voorleggen, maar evenmin dat het bestuur deze elementen op kennelijk onredelijke wijze zou beoordeeld hebben.

De verzoekende partij maakt een schending van de hoorplicht niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU